

**TESS
GERRITSENOVÁ
GARY BRAVER**

ŠTUDENTKA

Prít'ažlivosť
má
aj odvrátenú
stránku

TESS
GERRITSENOVÁ
GARY BRAVER

ŠTUDENTKA

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Tess Gerritsenová, Gary Braver
CHOOSE ME

Copyright © 2021 by Tess Gerritsen and Gary Braver
All rights reserved.
Translation © 2022 by Andrea Vargovčíková
Cover design © 2022 by Diana Delevová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Choose Me (Thomas & Mercer,
Seattle 2021) preložila Andrea Vargovčíková.
Redigovala Danka Jacečková.
Korigovala Nikola Kubaliaková.
Obálku navrhla Diana Delevová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2022
ako svoju 2 010. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8737-2

Pre Kathleen a Jacoba

POTOM

1/

FRANKIE

Je veľa spôsobov, ako sa zabiť, a detektívka Frances „Frankie“ Loomisová sa počas svojej tridsaťdvaročnej praxe na bostonskom policajnom oddelení stretla azda so všetkými. Matka šiestich detí, ktorá už nevládala znášať ťarchu starostlivosti o rodinu, sa zamkla v kúpeľni, prerezala si zápästia a vo vani plnej teplej vody pokojne upadla do bezvedomia. Bankrotujúci podnikateľ priviazal päťstodolárový opasok zo pštrosej kože o kľučku, omotal si ho okolo krku a sadol si. Vlastná hmotnosť ho bezbolestne previezla na druhý breh. Herečka za zenitom, zronená z čoraz bezútešnejších vyhlíadok a nedostatku nových úloh, vystrojená v ružovej hodvábnej nočnej košeli, prehltnula za hrstí hydromorfónových tabletiiek, ukladla sa na posteľ a zaspala ako Šípková Ruženka. Títo ľudia si vybrali nezaujímavý odchod zo sveta mimo zraku svojich blížnych a boli dostatočne ohľaduplní, aby nezanechali neporiadok, ktorý by živí museli po nich upratať.

Nie však toto dievča.

Súdny lekár už kázal zabaliť telo do plastového vreca a odniesť. Frkance krvi na chodníku zmyje dážď, no Frankie má stále pred očami červené cícerky stekajúce do jarku.

V zábleskoch majákov policajných áut sa krvavé pramienky javia čierne ako ropa. Je trištvrte na šesť ráno, o hodinu bude svitať, a ona rozmýšľa, ako dlho tu to dievča ležalo, kým si pozorný vodič Lyftu, ktorý náhodou prechádzal okolo po tom, čo o štvrt' na štyri vyložil pasažiera, všimol telo na chodníku a dovtúpil sa, že to nie je iba hŕba šiat.

Frankie vstane a cez závoj dažďa sa zahľadí na balkón bytu. Pád zo štvrtého poschodia dostatočne vysvetľuje jej zranenia – vyrazené zuby, tvár preličená dovnútra. Ohavné detaily, na ktoré dievčina zrejme nepomyslela, keď preliezla zábradlie a skočila osudnú rybičku na chodník. Ako matka dvoch osemnásťročných dcér, dvojčiat, Frankie z prvej ruky vie, akí katastrofálne impulzívni bývajú mladí ľudia. Kiežby sa toto dievča dokázalo spamätať a zvažiť iné riešenia než samovraždu. Kiežby pomyslelo na to, čo sa stane s telom, ktoré sa rozdrúzgna na betóne, čo spraví pád s takou peknou tvárou a dokonalými zubami.

„Tu sme skončili. Poďme domov,“ ozve sa kolega MacClellan. Trasie sa pod kupolou očividne manželkinho ružového dáždника s kašmírovým vzorom, z ktorého prúdom steká voda. „Už mi premokli topánky.“

„A čo jej mobil? Našiel ho niekto?“ spýta sa Frankie.

„Nie.“

„Tak poďme dnu a pohľadajme ho.“

„Zasa?“

„Musí tu niekde byť.“

„Možno nijaký nemala.“

„No tak, Mac. Deckám v jej veku mobil prakticky prirastá k ruke.“

„Možno ho stratila. Alebo ho vzal nejaký trpák, čo šiel okolo jej tela.“

Frankie sa zadíva na blednúcu krvavú aureolu na mieste, kam narazila hlava dievčaťa. Na rozdiel od človeka mobil v pevnom obale prežije pád zo štvrtého poschodia. Možno má Mac pravdu. Možno sa tu vyskytol náhodný okoloidúci, ktorému ako prvé napadlo zmocniť sa cenností obete, nie privolať pomoc alebo políciu. Nemalo by ju to prekvapiť, tri dekády v úlohe policajtky v pravidelných intervaloch otriasajú jej vierou v ľudskosť.

Detektívka ukáže na bezpečnostnú kameru na protiľahlej budove. „Ak ten mobil niekto ukradol, bude na zázname.“

„Je to možné.“ Mac kýchne, očividne je mu priveľmi zle, aby sa tým teraz zapodieval. „Ráno zoženiem nahrávku.“

„Poďme hore. Overme si, či nám nič neušlo.“

„Vieš, čo ušlo mne? Posteľ,“ zanarieka Mac, no rezignovane ju nasleduje do bytovky.

Nielen budova, ale aj výťah je ošumelý a na štvrté poschodie sa štvorá bolestne pomaly. Frankie aj Mac od únavy a sklúčenosti mlčia. V chladnom počasí vzplanula Macovi ružovka na tvári a v nemilosrdnom svetle výťahu mu nos a líca svietia neónovou červeňou. Frankie vie, že na svoj zdravotný stav je citlivý, preto sa naňho radšej nedíva. Hľadá priamo pred seba, počíta poschodia, až kým výťah konečne nezastane. Dvere do bytu číslo 510 stráži člen policajnej hliadky, na takúto skorú rannú hodinu je to vskutku otupná úloha. Vlažne im kývne na pozdrav. Ďalší policajt, ktorý by radšej ležal doma v posteli.

Frankie znova prehľadá obývačku – tentoraz starostlivejšie a chápaným pohľadom matky. Spoľahlivo zachytí aj jemné náznaky nevhodného správania svojich dcér: mokré topánky v skrini, keď sa v daždivú noc vykradli

von a nepozorovane sa vrátili. Zreteľný pach marihuany, ktorým nasiakol kašmírový sveter. Záhľadný nárast počtu najazdených kilometrov na odometri ich subaru. Dvojčatá sa ustavične sťažujú, že sa správa skôr ako bacharka než policajtká, no pravdepodobne práve vďaka tomu prežili turbulentnú pubertu bez väčšej ujmy. Frankie verí, že ak ich udrží nažive a v zdraví až do dospelosti, splnila úlohu rodiča. Naozaj? Úloha rodiča sa predsa nikdy nekončí. Aj keby sa dožila stovky, niečo vyššie šesťdesiatročnej dcéry jej stále nedajú spať.

Raz-dva zopakuje obchôdzku po byte. Pôsobí stiesnene napriek neveľkému množstvu nábytku. Jednotlivé kusy vyzerajú skôr ako nepodarky, ktoré by odmietla aj charita. Pohovka zjavne prešla rukami niekoľkých majiteľov, drevenú podlahu vydrali chodidlá mnohých vysokoškôľákov a doškriabalo ustavičné presúvanie nábytku. Na stole stojí prázdny pohár od vína a laptop, ktorý Frankie zapla už predtým. Samozrejme, bez hesla sa doň nedostala. Vedľa leží vytlačený koncept práce na seminár na Commonwealthskej univerzite s názvom *Ani peklo tak nezúri: Násilie a odvrhnutá žena*.

Napísalo ju dievča, ktoré tu bývalo. Dievča, ktoré práve putuje do vychladeného boxu v márnici.

Frankie a Mac už prehľadali kabelku, v peňaženke našli študentský preukaz, mainský vodičský preukaz a osemnásť dolárov. Vedia, že má dvadsaťdva rokov, pochádza z Hobartu v Maine, meria stošesťdesiatosem centimetrov, váži päťdesiatpäť kilogramov a má hnedé oči a vlasy.

Frankie prejde do kuchyne. V mikrovlnke našli makaróny so syrom, vlašné, nedotknuté. Frankie sa zdá čudné, že študentka si zohreje jedlo a potom ho nezje. Čo sa stalo

medzitým? Čo ju prinútilo vykašľať sa na jedlo, vyjsť na balkón a skočiť v ústrety smrti? Zlé správy? Znepokojujúci telefonát? Na kuchynskej linke leží učebnica s tvárou ženy na obale, vlasy v plameňoch, ústa rozďavené v zlostnej grimase.

Medea: Žena za mýtom.

Mýtus o nej by mala poznať, no univerzitu doštudovala už dávno a pamätá si iba to, že nejako súvisí s pomstou. Z učebnice trčí list. Oznamuje prijatie na postgraduálne štúdium s nástupom na jeseň. Poslala ho Katedra anglického jazyka Commonwealthskej univerzity.

Ďalší detail, ktorý Frankie mátie.

Vráti sa k balkónovým dverám, teraz zavretým. Keď ich správca budovy pustil do bytu, dvere boli dokorán a dnu šľahal dážď zmiešaný so snehom. Na drevenej podlahe sa ešte ligocú kvapky. Otvorí dvere a vyjde von. Pod ňou parkujú dve autá bostonskej polície, hypnotizujúce svetlo majákov sa odráža od okien budovy na druhej strane ulice. O hodinu sa rozvidnie, autá odídu a chodník umyje dážď. Chodci sa v sladkej nevedomosti rozbehnú po mieste, kde len pred pár hodinami naposledy vydýchla mladá žena.

Pristúpi k nej Mac. „Zdá sa, že bola pekná. Taká škoda,“ vzdychne si.

„Mac, bolo by jej škoda, aj keby bola škaredá.“

„Ale iste.“

„Práve ju prijali na postgraduálne štúdium. List o prijatí je v kuchyni.“

„Nevrav, fakt? Dopekla, čo jej preplo?“

Frankie sa zadíva na striebřistý závoj dažďa. „Na to sa pýtam aj ja.“

„Ešteže majú tvoje dievčatá hlavu na správnom mieste. Niečo takéto by im určite nenapadlo.“

Nie, to si Frankie veru nevie predstaviť. Samovražda je forma kapitulácie a jej dvojčatá sú bojovníčky so železnou vôľou a s nepoddajnou povahou. Upríe zrak na ulicu. „Bože, bol to dlhý pád.“

„Ja sa tam radšej nepozriem, ďakujem, neprosím.“

„Musela byť zúfalá.“

„Takže si naozaj myslíš, že to bola samovražda?“

Frankie sa sústredene díva na ulicu, usiluje sa prísť na to, čo jej na prípade nesedí. Prečo jej inštinkt našepkáva: *Niečo ti ušlo. Ešte nechod' preč!*

„Ten mobil mi vrta v hlave,“ poznamená. „Kam sa podel?“

Ktosi zaklope na dvere. Obaja sa zvrtnú, keď do bytu strčí hlavu strážnik. „Detektívka Loomisová? Máme tu susedku. Nechcete s ňou hovoriť?“

Na chodbe stojí mladá Ázijčanka, tvrdí, že býva hneď vedľa. Župan a žabky na nohách naznačujú, že len teraz vstala z postele. Ustavične behá pohľadom na zatvorené dvere bytu mŕtvej dievčiny, akoby sa za nimi skrývala nepredstaviteľná hrôza.

Frankie vytiahne zápisník. „Ako sa voláte?“

„Helen Ng. Vyhláskujem vám to: en gé. Študujem na Commonwealthe. Tak ako ona.“

„Poznali ste svoju susedku dobre?“

„Zbežne. Nasťahovala som sa len pred piatimi mesiacmi.“ Počas krátkej odmlky znova hypnotizuje dvere. „Bože, nemôžem tomu uveriť.“

„Tomu, že si vzala život?“

„Že sa to stalo vo vedľajšom byte. Moji rodičia vyletia

z kože, keď sa to dozvedia, a budú ma prehovárať, aby som sa vrátila domov.“

„Kde bývajú?“

„Len tu neďaleko, v Quincy. Chceli, aby som šetrila a do školy dochádzala, no to nie je skutočný vysokoškolský život. Lepšie je mať vlastný byt a...“

„Povedzte nám niečo o svojej susedke,“ preruší ju Frankie.

Helen sa zamyslí a bezmocne pokrčí plecami. „Viem, že chodí... teda chodila... do posledného ročníka. Pochádza z nejakého mestečka v Maine. Bola pomerne tichá, teda väčšinou.“

„Nezačuli ste včera v noci niečo nezvyčajné?“

„Nie. No som prechladnutá, tak som si dala antihistaminikum. Zobudila som sa len pred chvíľou, keď som začula na chodbe policajné vysielacky.“ Znova zaletí pohľadom na byt. „Nechala list na rozlúčku alebo niečo také? Napísala, prečo to urobila?“

„Vy to náhodou neviete?“

„Pred pár týždňami sa rozišla s frajerom a zrejme ju to dosť zobralo. No myslela som si, že sa z toho už dostala.“

„Ako sa volá jej frajer?“

„Liam. Zopár ráz som ho tu zazrela. Ešte predtým, než sa rozišli.“

„Poznáte aj jeho priezvisko?“

„Už si nespomínam, no viem, že pochádza z jej rodného mesta. Aj on chodí na Commonwealth.“ Po krátkej odmlke Helen pokračuje: „Už ste volali jej mame? Vie o tom?“

Frankie a Mac si vymenia pohľady. Na tento telefonát sa neteší ani jeden z nich a Frankie presne vie, ako sa Mac z neho vyvléče. *Si žena, zvládneš to lepšie.* Jeho zvy-

čajná výhovorka. Mac nemá deti, preto si nevie predstaviť, ako podobná správa zlomí srdce. Netuší, aké náročné sú pre ňu takéto telefonáty.

Aj Mac si zapisuje získané informácie. Odtrhne zrak od poznámok. „Takže jej bývalý priateľ sa volá Liam, je z Maine a navštevuje Commonwealth.“

„Presne tak. Pripravuje sa na štátnice.“

„Lahko ho nájdeme.“ Zatvorí zápisník. „To by malo stačiť,“ usúdi Mac a Frankie si v jeho očiach prečíta verdikt: *Dostala kopačky a upadla do depresie. Čo viac potrebujeme?*

Po odchode z miesta činu by Frankie mala ísť domov. Potrebuje sa osprchovať, naraňajkovať a zvítať sa s dvojčatami – ak sa teda už zobudili. Cestou domov do Allstonu sa však neubrání odbočke. Je to len o niekoľko blokov ďalej a väčšinou dokáže odolať nutkaniu znova vidieť tú budovu, no dnes ráno jej subaru akoby z vlastnej vôle zide z vytýčenej trasy, a ani sa nenazdá, už parkuje naproti tehlovej budove v Packard's Corner a díva sa do okien bytu na treťom poschodí, kde tá žena žije.

Frankie pozná jej meno, zamestnanie aj to, koľko pokút za parkovanie dostala. Tieto fakty by už pre ňu nemali mať nijakú cenu, a predsa majú. O detaily sa s nikým nepodelila – ani s kolegami v oddelení vražd, ani s dcérami. Necháva si ich pre seba, ponižuje ju už vedomie o existencii tejto ženy.

A tak v sychravé aprílové ráno sedí Frankie v aute, sleduje budovu, na ktorej sledovanie nemá nijaký závažný dôvod okrem týrania samej seba. Všetci sa domnievajú, že sa z tej tragédie už spamätala. Dcéry ukončili strednú školu s vy-

znamenaním a užívajú si voľný rok. Kolegovia z bostonského policajného oddelenia sa už nevyhýbajú jej pohľadu ani sa na ňu nedívajú s ľútosťou. Práve tá bola najhoršia – súcit kolegov policajtov, ba aj obchôdzkarov bol neznesiteľný. Jej život sa vrátil do normálu alebo to tak aspoň vyzeralo.

A predsa je tu znova, opäť parkuje v Packard's Corner.

Z budovy sa vynorí žena a Frankie spozornie. Prejde cez ulicu a minie Frankino vozidlo, netuší, že ju ktosi sleduje. Frankie z nej nespúšťa zrak. Plavé vlasy, čierne legínsy a priliehavá dlhá biela bunda, ktorá zvýrazňuje úzky driek a štíhle boky. Aj Frankie sa kedysi, pred narodením dvojčiat, hrdila takou postavou. Predtým, než sa jej stredný vek, hodiny presedené za stolom a narýchlo zhltnuté jedlá usadili na bokoch a nafúkli jej stehná.

Frankie sleduje ženu v spätnom zrkadle, mieri k vlakovej stanici. Zvažuje, že vystúpi a pôjde za ňou. Predstaví sa jej a navrhne, aby zašli do miestnej kaviarne a porozprávali sa ako civilizovaní ľudia, ako žena so ženou, nedokáže sa však prinútiť vystrčiť nohu z auta. Počas dlhej policajnej kariéry už vykopla mnoho dverí, naháňala vrahov a dvakrát hľadela do hlavne zbrane, a predsa sa nedokáže prinútiť konfrontovať pani Lorraine Conoverovú, štyridsaťšesťročnú predavačku v Macy's s čistým registrom trestov.

Žena zabočí za roh a zmizne z dohľadu.

Frankie ochabne, ešte nie je pripravená naštartovať, čeliť hrôzam, ktoré prinesie tento deň.

Jedno mŕtve dievča bohato stačí.

PREDTÝM

Pred troma mesiacmi

2/

TARYN

Nikto nevedel, že je tu. A nikto sa to ani nedozvie.

O pol desiatej ráno by už všetci obyvatelia prvého poschodia mali byť preč. Abernathyovci z bytu číslo 2A, ktorí sa k Taryn správali protivne priateľsky, už odišli do práce, on do audítorského oddelenia na bostonskom mestskom úrade, ona do kancelárie oddelenia výstavby. Dvaja doktorandi, ktorí študujú strojárstvo a bývajú v byte číslo 2B, by sa už mali hrbíť v škole nad laptopmi. Blondíny z bytu 2C sa už asi vyspali zo zvyčajnej víkendovej opice a odpotácali sa na prednášku na Commonwealthe.

Ani v byte 2D isto nikto nebol. Liam mieri na prednášku z ekonómie na vzdialenom konci univerzitného areálu, čo znamená pätnásťminútovú prechádzku. Po nej má nemčinu, potom skočí na obed, pravdepodobne na sendvič s extra porciou čili papričiek jalapeño, a potom ho čaká politológia. Taryn poznala jeho rozvrh naspamäť, rovnako ako každý centimeter tohto bytu.

Otočila kľúčom, nehlučne odomkla a vošla dnu. Byt je väčší a oveľa krajší než jej mizerný príbytok, ktorý páchne po plesni a cigaretách. Zhlboka sa nadýchla a zacítila Liama. Zamatovú vlhkosť, ktorá tu pretrváva po jeho

rannej sprche. Citrusovú vôňu vody po holení. Kvasnicovú arómu celozrnnej hrianky, ktorú jedáva na raňajky. Ako jej len tieto vône chýbali!

Každý kút, každé miesto v nej vyvolávali šťastnú spomienku. Na pohovke sedávali v sobotu večer a pozerali lacné horory, ona si opierala hlavu o jeho plece, on mal ruku ovinutú okolo jej pliec. Na polici s knihami stála ich fotografia. Vznikla v lete po skončení strednej školy, objímali sa na Bald Rock Mountain, vlasy rozviate vetrom a rozžiarené slnkom mu vytvárali zlatú auru okolo hlavy. Liam a Taryn navždy. Kde je tá fotka teraz? Kam ju skryl?

Prešla do kuchyne. Vybavila si nedeľné palacinky a mimózu z lacnej cavy, lebo pravé šampanské je prídrahé. Na kuchynskej linke sa kopila včerajšia pošta, obálky otvorené. Prečítala si list od jeho mamy, aj výstrižok z novín z ich rodného mesta. Doktor Howard Reilly, Liamov otec, dostal cenu Občan roka. Pche, je tam toho! Prezrela si zvyšnú poštu – účet za prenájom, kupóny na pizzu a žiadosť o vydanie kreditnej karty. Naspodu kôpky ležala hrubá brožúra Právnickej fakulty Stanfordovej univerzity. Prečo sa zaujíma o Stanford? Iste, poslal prihlášku na viaceré právnické fakulty, no o Kalifornii sa nezmienil. Mali ostať spolu v Bostone. Tak sa dohodli. Tak to vždy plánovali.

Ale čo, je to iba brožúra. To ešte nič neznamená.

Otvorila chladničku a preskúmala staré známe veci na poličkách: čili omáčku, majonézu a čokoládový nápoj. Medzi povedomými pokrmami však číhal neznámy vorelec: nízkotučný jogurt. Čo tu robí? Liama poznala ako svoju dľaň, ešte nikdy ho nevidela jesť jogurty. Neznášal

ich. Táto anomália ju tak znepokojila, že sa zháčila, či náhodou nevošla do nesprávneho bytu a neotvorila nesprávnu chladničku. Či sa neocitla v paralelnom vesmíre, kde prebýva podvodník Liam, ktorý jedáva jogurty a kuje plány na sťahovanie do Kalifornie.

Znepokojená prešla do spálne, kde sa cez víkendové večery zväčša povalovalo ich oblečenie, prepletené ako milenci, jej blúzka pod jeho košeľou. Aj tu sa čosi zmenilo. Posteľ ustlaná, prikrývka úhladne vystretá ako v nemocnici, presne tak, ako sa má posteľ ustielat'. Kde sa to naučil? Ako to, že si ustlal posteľ? Zvyčajne to robila ona.

Otvorila skriňu a prezerala si košele úhladne zavesené na vešiakoch, niektoré ešte v obale z čistiarne. Vytiahla rukáv a pritisla si naň tvár, spomínala na časy, keď si opierala hlavu o jeho plece. No tieto nedávno vyčistené košele voňali iba po mydle a škrobe. Anonymné pachy.

Zatvorila skriňu a vybrala sa do kúpeľne.

Z držiaka na zubné kefky, kde kedysi mávala aj ona tú svoju, trčala jeho kefka, osamelá a opustená, chýbala jej kamarátka. Nadvihla veko koša na bielizeň, pohrabala sa v špinavom šatstve a vytiahla tričko. Zaborila doň tvár a nadýchla sa omamnej vône. Liam má kopu tričiek, toto mu isto nebude chýbať. Strčila si ho do batoha, aby mala niečo, čo jej pomôže prekonať frašku s názvom „Dajme si pauzu“. Ich cesty sa naisto nerozišli nadhlo. Chodili spolu celé veky, zrástli do jedného organizmu, ich telá splynuli, ich životy sa navždy preplietli. Potrebuje iba čas, aby si uvedomil, ako veľmi mu chýba.

Vyšla na chodbu a rýchlo zavrela za sebou dvere. Ak nepočíta tričko, nechala v byte všetko presne tak, ako to našla. Nedozvie sa, že tu bola. Nikdy sa to nedozvedel.